

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK
VOORZITTER VAN DE XIIe VAKANTIEKAMER

A R R E S T

nr. 228.264 van 3 september 2014
in de zaak A. 213.489/XIV-35.898

In zake: de NV ONDERNEMINGEN JAN DE NUL
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Frederik Vandendriessche en Elisabeth Matthys
kantoor houdend te 1000 Brussel
Loksumstraat 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Véronique Pertry en Bart Martel
kantoor houdend te 1050 Brussel
Louizalaan 99
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij:

De NV DREDGING INTERNATIONAL
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Bob Martens, Annelies Verlinden en
Evelien De Raeymaecker
kantoor houdend te 1050 Brussel
Louizalaan 106
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 25 augustus 2014, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het koninklijk besluit van 4 augustus 2014 ‘tot wijziging van het koninklijk besluit van 4 maart 1975 tot oprichting en vaststelling van de benaming en van de bevoegdheid van het Paritair Comité voor het bouwbedrijf en tot vaststelling van het aantal

leden ervan' en van het koninklijk besluit van 4 augustus 2014 'tot wijziging van het koninklijk besluit van 9 februari 1971 tot oprichting van sommige paritaire comités en tot vaststelling van hun benaming en bevoegdheid' (BS 21 augustus 2014).

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Met een verzoekschrift van 2 september 2014 heeft de NV Dredging International gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 2 september 2014, om 10.30 uur.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaten Frederik Vandendriessche, Elisabeth Matthys en Filip Lahaya, die verschijnen voor de verzoekende partij, advocaten Véronique Pertry en Bart Martel, die verschijnen voor de verwerende partij, en advocaten Bob Martens, Evelien De Raeymaeckers en Soetkin Lateur, die loco advocaat Annelies Verlinden verschijnen voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster is als onderneming bedrijvig in de baggersector.

Vóór de inwerkingtreding van de bestreden koninklijk besluiten ressorteerden dergelijke ondernemingen onder het paritair comité nr. 124 voor het bouwbedrijf (hierna: PC nr. 124 voor het bouwbedrijf).

Het koninklijk besluit van 4 maart 1975 ‘tot oprichting en vaststelling van de benaming en van de bevoegdheid van het Paritair Comité voor het bouwbedrijf en tot vaststelling van het aantal leden ervan’ vermeldt immers uitdrukkelijk dat “baggerwerken”, evenals “zee- en rivierwerken, met inbegrip van het vlot trekken van boten en schepen, alsmede het opruimen van wrakken” tot het bevoegdheidsgebied van dit paritair comité behoren.

Verzoekster verklaart dat zij in het kader van het Belgische socialezekerheidsstelsel in totaal 283 personeelsleden tewerkstelt voor haar baggeractiviteiten, die allen onder de werkingssfeer van PC nr. 124 voor het bouwbedrijf vallen. Dit totaal aantal personeelsleden kan volgens de verklaring van verzoekster grosso modo worden opgedeeld in 210 varenden, in beginsel werkzaam op de baggerschepen zelf (zowel op varend baggermaterieel als op stationair baggermaterieel) en 73 niet-varenden. In de praktijk is het zo dat beide categorieën personeel deels uitwisselbaar zijn.

3.2. De bestreden besluiten hebben tot gevolg dat het varend personeel van ondernemingen die baggerwerken op zee uitvoeren uit de werkingssfeer van het PC nr. 124 voor het bouwbedrijf worden gehaald en onder de werkingssfeer van het paritair comité nr. 316 voor de koopvaardij (hierna: PC nr. 316 voor de koopvaardij) worden gebracht.

3.3. Met een bericht in het Belgisch Staatsblad van 5 februari 2014 brengt de minister van Werk de betrokken werknemers- en werkgeversorganisaties

ter kennis dat zij overweegt om een nieuwe regeling van de werkingssfeer van de bedoelde paritaire comités aan de Koning voor te stellen, namelijk door:

- PC nr. 316 voor de koopvaardij bevoegd te maken voor “het varend personeel van de ondernemingen die baggerwerken uitvoeren”;
- PC nr. 124 voor het bouwbedrijf niet langer bevoegd te maken “voor de ondernemingen die baggerwerken uitvoeren”.

Deze bekendmaking vloeit voort uit een wettelijke verplichting, vervat in artikel 36 van de wet van 5 december 1968 ‘betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités’ (hierna: CAO-wet).

3.4. Op 21 of 23 februari 2014 geven de leden van PC nr. 124 voor het bouwbedrijf een unaniem negatief advies over de voorgestelde wijziging. Daarbij werden door het paritair comité de volgende bezwaren geopperd:

- het gebrek aan duidelijkheid over de juridische en praktische gevolgen van de voorgestelde wijziging, inzonderheid de gevolgen voor de niet-varende arbeiders;
- de niet-relevante verwijzing door de minister naar de richtlijn 2013/54/EU van het Europees Parlement en de Raad van 20 november 2013 ‘betreffende bepaalde verantwoordelijkheden van de vlaggenstaat met betrekking tot de naleving en de handhaving van het Verdrag betreffende maritieme arbeid’ en het Verdrag van de Internationale Arbeidsorganisatie van 23 februari 2006 ‘betreffende maritieme arbeid’ (het Maritiem Verdrag) als motief voor de voorgenomen wijziging van de werkingssfeer van de betrokken paritaire comités.

3.5. Geconfronteerd met een aantal parlementaire vragen, verklaart de minister van Werk op 1 april 2014 in de Kamercommissie voor de Sociale Zaken dat, in tegenstelling tot wat eerder werd aangegeven, een overheveling van de baggersector naar PC nr. 316 voor de koopvaardij niet nodig was op grond van het Maritiem Verdrag (*Parl.St.* Kamer 2013-2014, nr. 3479/7, 18-19):

“Over een wijziging van de bevoegdheid van de paritaire comités voor het bouwbedrijf en de koopvaardij werd nog geen beslissing genomen. Een eventuele overheveling van de baggersector naar het paritair comité voor de koopvaardij is niet nodig op grond van het verdrag betreffende mari-

tieme arbeid. Het betreft een principiële keuze, die nog niet werd gemaakt. Sommige bedrijven in de baggersector wensen te behoren tot het paritair comité voor de koopvaardij, andere ondernemingen verkiezen het paritair comité voor het bouwbedrijf.”

3.6. Op 17 april 2014 wordt aan de leden van PC nr. 124 voor het bouwbedrijf twee ontwerpen bezorgd. Waar volgens de eerder in het Staatsblad gecommuniceerde intentie het PC nr. 316 voor de koopvaardij bevoegd zou worden gemaakt voor het varend personeel van de ondernemingen actief in de uitvoering van baggerwerken in het algemeen, blijkt dit in de meegedeelde ontwerpen te worden gewijzigd in de ondernemingen die baggerwerken op zee uitvoeren. Waar voorts volgens de eerder gecommuniceerde intentie PC nr. 124 voor het bouwbedrijf de bevoegdheid zou verliezen ten aanzien van de ondernemingen die baggerwerken in het algemeen uitvoeren, en dit voor alle personeel van deze ondernemingen, blijkt in de meegedeelde ontwerpen aan dit paritair comité de bevoegdheid te worden ontnomen ten aanzien van de ondernemingen die baggerwerken op zee uitvoeren, voor het varend personeel van die ondernemingen. Het niet-varend personeel van die ondernemingen zou aldus blijven ressorteren onder het werkingsgebied van PC nr. 124 voor het bouwbedrijf. Enkel het varend personeel zou dus overgeheveld worden naar het werkingsgebied van PC nr. 316 voor de koopvaardij.

De voorgestelde wijziging wordt ditmaal als volgt verantwoord:

“De werkzaamheden hebben meer en meer het maritieme als referentiekader. Dit blijkt uit de scholingsvereisten om met deze schepen te varen, de internationale regels uit het maritieme die moeten gevolgd worden. Daarenboven is dit het sluitstuk voor de baggersector voor de steunmaatregelen die de Belgische overheid implementeerde op basis van de Europese richtsnoeren voor steun aan het maritiem transport. Op die manier kan de baggersector verder in België verankerd worden en in concurrentieel verantwoorde omstandigheden verder functioneren onder Belgisch sociaal stelsel.”

3.7. Met een aangetekend schrijven van 22 april 2014, gericht aan de voorzitter van PC nr. 124 voor het bouwbedrijf, beklaagt verzoekster zich over de gevolgde werkwijze en onregelmatigheden met betrekking tot de oproeping voor,

de organisatie en het verloop van de vergadering van PC nr. 124 voor het bouwbedrijf van 17 april 2014. Zij tekent ook inhoudelijk bezwaar aan tegen de ontwerpen.

3.8. Op 25 april 2014 wordt de zaak behandeld in de federale Ministerraad. De minister van Werk wordt ermee belast om het paritair comité opnieuw samen te roepen, en er wordt afgesproken dat in het geval van een unaniem negatief advies van de sociale partners, er geen enkele beslissing zal worden genomen.

3.9. Op 29 april 2014 volgt een nieuwe uitnodiging voor een vergadering van PC nr. 124 voor het bouwbedrijf op 8 mei 2014, waarbij de advisering over de voorgenomen wijziging uitdrukkelijk geagendeerd staat. Aangezien op de vergadering van 8 mei 2014 onvoldoende vertegenwoordigers van werkgeverszijde aanwezig waren om rechtsgeldig een advies te kunnen uitbrengen, wordt de vergadering verschoven naar 20 mei 2014.

3.10. Met een schrijven van 21 mei 2014, gericht aan de voorzitter van PC nr. 124 voor het bouwbedrijf, en een schrijven van 22 mei 2014, gericht aan de minister van Werk, beklaagt verzoekster zich nogmaals over de gevolgde werkwijze en over de niet-naleving van de regels in verband met de werking van het paritair comité naar aanleiding van de vergadering van het paritair comité van 20 mei 2014 en kaart zij haar inhoudelijke bezwaren aan. Nadat zij de notulen ontvangt van de vergadering van 20 mei 2014, volgen nog aanvullende bezwaren, verstuurd op 8 juli 2014.

De minister van Werk antwoordt op 23 juni 2014, van oordeel te zijn dat de gevolgde procedure regelmatig is verlopen en dat een rechtsgeldig advies is uitgebracht. Zij gaat ook in op de inhoudelijke bezwaren, die haar niet overtuigen.

3.11. Over de ontwerpen van de bestreden koninklijke besluiten wordt op 19 juni 2014 advies verleend door de afdeling Wetgeving van de Raad van State.

3.12. De bestreden koninklijke besluiten van 4 augustus 2014 worden bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 21 augustus 2014. Uit die besluiten volgt dat het paritair comité nr. 124 niet meer bevoegd is “voor het varend personeel van de ondernemingen die baggerwerken op zee uitvoeren” en die bevoegdheid aan het paritair comité nr. 316 wordt overgedragen.

Artikel 2 van de besluiten bepaalt telkens dat het uitwerking heeft met ingang van 1 juli 2014.

IV. Tussenkost

4. De nv Dredging International maakt aannemelijk dat zij voordeel haalt uit de bestreden besluiten en heeft er belang bij dat de vordering wordt afgewezen. Bijgevolg moet haar verzoek tot tussenkost worden ingewilligd.

V. Ontvankelijkheid van de vordering

5. Vooralsnog bestaat er geen noodzaak om over de door de verwerende partij en de tussenkomende partij opgeworpen ontvankelijkheidsexcepties uitspraak te doen. Een onderzoek van en een uitspraak over die excepties zouden alleen nodig zijn indien de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

VI. Herinnering aan de schorsingsvoorwaarden

6. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat min-

stens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

VII. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Uiteenzetting in het verzoekschrift

7. Het verzoekschrift bevat een uitgebreide uiteenzetting (blz. 20-35) waarin verzoekster gegevens aanbrengt waaruit volgens haar de uiterst dringende noodzakelijkheid van de vordering tot schorsing blijkt.

Bondig samengevat wijst verzoekster allereerst op de materiële onmogelijkheid om de nieuwe regelingen voor het varend personeel, die nochtans “verregaande implicaties” hebben, onmiddellijk door te voeren. Daardoor stelt zij zich als werkgever bloot aan sociaal-, fiscaal- en strafrechtelijke sancties. Gelet op de terugwerkende kracht geldt dit zelfs voor het verleden. Verzoekster somt de strafbare feiten uit het Sociaal Strafwetboek op waarvoor zij vreest vervolgd te kunnen worden, zoals het niet tijdig storten van de socialezekerheidsbijdragen. Zij stelt zich ook bloot aan terugvorderingen van achterstallen. Zij wordt verplicht een volledig onderscheiden loonadministratie te houden voor de werknemers die voortaan ressorteren onder de Hulp- en Voorzorgkas voor Zeevarenden. De overheveling van potentieel 283 personeelsleden naar dit nieuwe socialezekerheidsstelsel vergt ingrijpende administratieve veranderingen en zal leiden tot een totaal verschillende (salaris-)administratie en een gescheiden contractbeheer voor de verschillende personeelscategorieën. Dit wordt nog bemoeilijkt door de archaïsche administratieve uitbouw van de bedoelde Kas. Terwijl het toepassingsgebied onduidelijk is, zullen de loon- en arbeidsvoorwaarden voor de betrokken personeelsleden van de ene op de andere dag wijzigen.

In de tweede plaats betoogt verzoekster dat zij het risico loopt niet te kunnen deelnemen aan overheidsopdrachtenprocedures aangezien de deelname daaraan afhankelijk wordt gesteld van de verplichting om de sociale zekerheidsverplichtingen na te leven.

Ten derde, zo stelt nog steeds verzoekster, heeft de inwerking-treding van de bestreden besluiten onmiddellijk zeer nadelige financieel-economische gevolgen voor de onderneming. Verzoekster betaalde reeds voorschotten op de sociale bijdragen voor het derde kwartaal. Wanneer de betrokken personeelsleden op een bepaald ogenblik rechten en voordelen genieten (onder het ene of andere paritair comité), maken deze voordelen deel uit van hun individuele arbeidsovereenkomsten, en kunnen zij niet zonder de individuele toestemming van de betrokken werknemers terug ongedaan worden gemaakt (artikel 1134 BW), ook niet wanneer zij naderhand zouden terugkeren onder de werkingssfeer van het paritair comité waaronder zij initieel ressorteerden. Verzoekster verliest opleidingssubsidies door het verlaten van PC nr. 124. De doorgevoerde wijziging heeft verder tot gevolg dat verzoekster onmogelijk nog kan voldoen aan de voorwaarden overeenkomstig het koninklijk besluit van 26 april 2009 om steunmaatregelen (verminderingen en vrijstellingen van werkgeversbijdragen in de sociale zekerheidsbijdragen en belastingen) te kunnen genieten, voor wat betreft haar varend personeel, want het toepassingsgebied van deze regeling is beperkt tot de zeelieden die onder het reguliere socialezekerheidsstelsel vallen. Tevens zal het instellen van twee onderscheiden categorieën personeel binnen de onderneming van verzoekende partij onmiddellijk een aanzienlijke en blijvende verzwaring van de administratieve lasten van haar onderneming tot gevolg hebben.

Beoordeling

8. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van

verdediging van de verwerende partij. De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven in die zin dat ze slechts mag worden aangewend in die enkele gevallen dat het uiterst dringende karakter van de zaak meteen voor iedereen zonder meer duidelijk is, of door de verzoekende partij op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond. Luidens artikel 16, § 1, eerste lid, 7°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’, bevat het verzoekschrift waarin de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd daartoe “een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen”.

Dit laatste impliceert dat een verzoekende partij aan de hand van precieze en concrete gegevens aantoont dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien ze pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel op te vangen of de belangen van de verzoekende partij veilig te stellen.

9. Op verzoekster, die meent een beroep te mogen doen op de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, rust met andere woorden de bewijslast om onder meer aan de hand van precieze, pertinente en concrete gegevens aannemelijk maken dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen om nog soelaas te bieden.

De omstandige uiteenzetting omtrent deze schorsingsvoorwaarde ten spijt, ontbreekt in het verzoekschrift deze concretiserende overtuigingskracht, zoals blijkt uit wat volgt.

10.1. Met de verwerende en de tussenkomende partij stelt ook de Raad van State vast dat verzoekster wel een aantal getroffen werknemers vermeldt, maar zonder daarover overtuigingsstukken bij te voegen die de Raad van State in staat stellen te verifiëren of, eensdeels, zij effectief de werkgever is van dit aantal werknemers en, anderdeels, dat het om werknemers gaat die effectief getroffen zijn

door de bestreden besluiten. Zo ook geeft verzoekster geen toelichting, noch stukken, omtrent de structuur van de groep waarvan zij een onderdeel vormt. Opvallend gaat zij ook op de terechtzitting niet in op het betoog van de tussenkomen- de partij, dat verzoekster een van de ongeveer honderd vennootschappen is van de ondernemingsgroep en dat de schepen van de groep waartoe zij behoort reeds uitgevlagd zijn naar Luxemburg, zodat de toepasselijkheid van de Belgische regelgeving op haar werknemers niet eenduidig is en zelfs twijfelachtig, aangezien zij volgens de verwerende partij “voor wat haar RSZ-activiteiten betreft, in de KBO-databank van FOD Economie met de Nacebelcode ‘42.919 – Waterbouw, m.u.v. baggerwerken’ geregistreerd is”.

Bij gebrek aan gepaste informatie, meent de Raad van State gezien het stilzwijgen van verzoekster er voor het debat thans wel van uit te mogen gaan dat verzoekster alleszins behoort tot een groep die meer dan zesduizend werknemers telt en dat zo niet *de iure* dan alleszins – van belang voor de beoordeling van de uiterst dringende noodzakelijkheid – *de facto* de personeelsdiensten van deze groep onderling samenwerken.

Aldus gaat het om minder dan driehonderd werknemers op een totaal van negenduizend, waarvoor verzoekster reeds rekening moet houden met uiteenlopende Belgische en buitenlandse statuten en socialezekerheidsstelsels. Dit aantal tegenover de omvang van de groep relativeert danig de weerslag van de aangevoerde administratieve lasten.

Aangezien de inschatting van de uiterst dringende noodzakelijkheid een beoordeling vormt van de aangedragen feiten, is de Raad van State ook niet ongevoelig ervoor dat de tussenkomen- de partij verklaart zich zonder enige noemenswaardige problemen te kunnen inpassen in de nieuwe regelgeving, des te meer omdat de datum van inwerkingtreding reeds in het paritair comité was besproken. Dit nuanceert ook de dramatische voorstelling van zaken door verzoekster.

10.2. In verband met het risico dat verzoekster wegens inbreuken op haar arbeidsrechtelijke of sociaalrechtelijke verplichtingen strafrechtelijk zou kunnen worden vervolgd, moet worden opgemerkt dat zij thans niet strafrechtelijk wordt vervolgd en dat zij evenmin gegevens bijbrengt waaruit zou blijken dat zulke vervolging imminent is. Daarenboven zou zij, indien zij zou worden vervolgd, de thans aangevoerde onwettigheden ook voor de strafrechter kunnen laten gelden.

Meer in het algemeen, belet niets verzoekster in rechtszaken die hun beslag zouden krijgen in de tijd die nodig is om een gewone schorsing of zelfs een nietigverklaring af te wikkelen, om zich te beroepen op artikel 159 van de Grondwet. Ook de gewone rechter mag de onwettigheid van de koninklijke besluiten vaststellen en ze buiten toepassing laten als grondslag voor eventuele sancties.

10.3. Wat de gevreesde wijziging aan de loon- en arbeidsvoorwaarden van haar personeel betreft en de daaraan gekoppelde sancties in geval van niet-naleving, valt de Raad in de huidige stand van de procedure volgend verweer bij uit de nota met opmerkingen:

“Zo hebben de bestreden koninklijke besluiten geenszins tot gevolg dat de verzoekende partij haar personeelsorganisatie onmiddellijk – ‘van vandaag op morgen’ – en zelfs retroactief zou moeten wijzigen.

Verzoekende partij verliest immers artikel 27 van de Wet van 5 december 1968 betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités (hierna: ‘CAO-Wet’) uit het oog.

Immers, krachtens dit artikel zullen de bestreden Koninklijke besluiten pas uitwerking hebben nadat het paritair comité nr. 316 voor de koopvaardij een CAO zal hebben afgesloten die de toepassing regelt van de in dit comité geldende overeenkomsten, op de werkgevers en werknemers die werden overgeheveld.

Deze CAO werd vooralsnog niet afgesloten. Op dit ogenblik dient de verwerende partij, voor wat betreft de loon- en arbeidsvoorwaarden van eventueel varend personeel dat baggerwerken op zee uitvoert, dus nog niet in regel te zijn met de arbeidsrechtelijke verplichtingen die voor het paritair comité nr. 316 voor de koopvaardij gelden. De sancties wegens niet-conformiteit waarvan de verzoekende partij gewaagt, kunnen bijgevolg nog niet worden opgelegd.

[...]

Het is dus pas wanneer in PC 316 een collectieve arbeidsovereenkomst wordt afgesloten die de toepassing regelt van de in PC 316 geldende collectieve arbeidsovereenkomsten op de nieuwe categorie van werknemers die onder zijn ressort worden gebracht, dat deze nieuwe loon- en arbeidsvoorwaarden op de betrokken werknemers van toepassing worden. Tot nu toe is dit bij PC 316 niet gebeurd. De bestaande loon- en arbeidsvoorwaarden van de betrokken werknemers blijven dus gelden, zoals bepaald door de collectieve arbeidsovereenkomsten zoals die golden in PC 124 op de datum van inwerkingtreding van de bestreden besluiten, en dit blijft het geval tot PC 316 beslist heeft over de toepassing van zijn collectieve arbeidsovereenkomsten op de werkgevers en werknemers die onder zijn ressort zijn gebracht.”

10.4. Verzoekster is evenmin overtuigend waar zij aanvoert dat de inwerkingtreding van de bestreden besluiten de uitvoering van haar lopende opdracht in verband met de onderhoudsbaggerwerken op de Schelde op korte termijn in het gedrang kan brengen.

Overtuigingsstuk 29 bij het verzoekschrift leert op het eerste gezicht dat de opdracht baggerwerken omvat “op de door de opdrachtgevende overheid aangeduide plaatsen in de rivier of aan de wal”, wat in de huidige stand van de procedure niet overtuigt dat het om baggerwerken op zee gaat.

10.5. De financiële impact van de bestreden besluiten is amper becijferd. Meer nog, volgens de door verzoekster niet tegengesproken informatie van de verwerende partij heeft verzoekster recent geen verzoek ingediend voor steunmaatregelen, zodat zij weinig geloofwaardig het verlies ervan als argument voor de uiterst dringende noodzakelijkheid kan inroepen. De Raad van State bedenkt in het algemeen dat de financiële meerkosten die verzoekster als schade zou lijden – zo bijvoorbeeld, door een meer omslachtige loonadministratie of door het moeten terugvorderen van voorschotten – in voorkomend geval vergoed kunnen worden op vordering voor de burgerlijke rechtbank of na een eventuele nietigverklaring op grond van artikel 11*bis* van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

11. Er is bijgevolg niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad

van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen.

VIII. Rechtsplegingsvergoeding

12. De verwerende partij vraagt vergeefs om de basisrechtsplegingsvergoeding die zij vordert te verhogen met 20%; de voorliggende vordering tot schorsing gaat immers niet gepaard met een beroep tot nietigverklaring.

BESLISSING

1. Het verzoek van de nv Dredging International tot tussenkomst in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

2. De Raad van State verwerpt de vordering.

3. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 150 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 3 september 2014, door de Raad van State, XIIe vakantiekamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Van Haegendoren